

rongyos kabátját vállára terítette, már valami boldog, nyugtalanító érzés feszítette száz felé hatalmas mellkasát.

Akkor komorodott csak el egy pillanatra, mikor a temető kapuján kevélyen beléptek a kakastollások. Szuronyukon hetykén villant a napfény, fekete kalaptollukat lassan borzolta a szellő. Mindenki tudta, hogy Lajosért jönnek. Ő nem is ellenkezett. Egyenesen, félelem nélkül lépdelt a csendőrok között. Borzas feje túlnőtt a lebegő kakastollakon, s széles válláiban soha nem érzett erő bizsergett. Mögötte ott kocogott a rongyos, megriadt csapat. Elől a kisémmizett, éhhalálra ítélt Csép néni szipogott, s mögötte jöttek a többiek. Így haladtak végig a talun, fenyegető némaságban.

A földesúr kastélyából kiszűrődött a vigalom harsány zaja. A jövőendő képviselő itatta a rangbéli korteseket. A kivilágított, hatalmas ablakok mögött előre ivott a medve bőrére a gögös, dőzsölő úri-Magyarország.

DÉR ENDRE

A munka dalolt...

*Gyulog haladtunk,
mert utunkon nem járt fogat, —
a kék katáng szelíd színével
kedvesen futotta át-meg át
az árokpartokat.*

— *Mit tartogat, Miska bátyám?
Minek nevezem azt a lúdát,
ott, a hátán?*

— *Dalládikó az, kisfiam!*

— *Dalládikó? s belül mi van?*

Mi van a dalládikóban?

— *Biz' ott mindenféle jó van!*

*Az öreg ács, a vén Baráth
így idézett Kalevalát...*

*Mihelyt a munkahelyre értünk,
a zöld ládaburokra
reáborultam színdobogva...*

*Felnyitottam. Elbámultam csalódottan.
Cifra citera helyett
pár ócska szerszám rejlett ottan...*

*De nemsokára:
a véső pengve falt bele a fába,
a bárd hasítva hersegett,
a fűrge szekerce
csilingelve csapta bé a sok szeget, —
a fák hegyében megzizzent a lomb;
gerendához ért a baltaél,
s dongott, mint doromb...*

*Mindez magasztos énekké olvadt össze,
tomboló zenévé!*

*Hallatára forrni kezd az élő vére,
hallatára feltámad a holt:
a Munka dalolt!*

*... Azóta tudom a titkot:
hogy a legszebb nóta
benn lakik egy kopottsarkú ládikóba'.*